

pro případ nemoci, invalidity a stáří, a podle § 148, odst. 3., zákona ze dne 10. června 1925, č. 148 Sb. z. a n., o pojištění osob samostatně hospodařících pro případ invalidity a stáří:

§ 1. — Dnem 1. července 1926 zastaví pojišťovací činnost:

1. okresní nemocenské pokladny, které se nepřemění na základě §§ 24 a 266 zákona č. 221/1924 Sb. z. a n. v okresní nemocenské pojišťovny,

2. zemědělské nemocenské pokladny, které se nepřemění na základě §§ 25 a 266 zákona č. 221/1924 Sb. z. a n. v zemědělské nemocenské pojišťovny,

3. společenstevní (gremiální) nemocenské pokladny, které nevyhovují ustanovení § 27 zákona č. 221/1924 Sb. z. a n.

§ 2. — Dnem 1. července 1926 pozbudou spolkové nemocenské pokladny a zapsané pokladny pomocné, které nevyhovují ustanovením §§ 28, pokud se týče 29 zákona č. 221/1924 Sb. z. a n., práva pojišťovati osoby povinně pojištěné pro případ nemoci podle tohoto zákona s účinkem, že by osoby ty nemusily býti pojištěny u příslušné nemocenské pojišťovny.

§ 3. — Nemocenské pokladny uvedené v §§ 1 a 2 jsou povinny podati do 30. září 1926 dozorčímu úřadu zprávy uvedené v § 72 zákona ze dne 30. března 1888, č. 33 ř. z., případně v § 137 zák. článku XIX z roku 1907 za dobu své působnosti, za niž jich ještě nepodaly.

§ 4. — Toto nařízení nabude účinnosti dnem 1. července 1926; provéstí je ukládá se ministru sociální péče v dohodě se zúčastněnými ministry.

(Vyhlášeno v částce 84. Sb. z. a n. ze dne 15. října 1925.)

Zákon ze dne 21. srpna 1925, č. 220, o provedení úmluv mezi Československou republikou a republikou Rakouskou ze dne 18. června 1924 o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách a ze dne 12. července 1924 o vzájemných pohledávkách z vyúčtování nositelů pensijního pojištění.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1. — Právní pravidla obsažená v úmluvách mezi Československou republikou a republikou Rakouskou, a to ze dne 18. června 1924 o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách a ze dne 12. července 1924 o vzájemných pohledávkách z vyúčtování nositelů pensijního pojištění, pokud upravují látku vyhrazenou zákonodárství Československé republiky, mají moc zákona.

§ 2. — ⁽¹⁾ Platy plynoucí československému zúčtovacímu ústavu podle úmluvy z 18. června 1924 (§ 1) tvoří společnou zúčtovací podstatu. Této podstaty jest po úhradě platů povinných podle této úmluvy pro rakouské věřitele a po úhradě výloh Československého zúčtovacího ústavu (§ 3 zákona ze dne 30. června 1922, č. 207 Sb. z. a n., o způsobu vyrovnání pohledávek a závazků vzniklých v korunách rakousko-uherských mezi věřiteli nebo dlužníky československými a cizími) použití k uspokojení československých věřitelů.

⁽²⁾ Vláda se zmocňuje, aby pro uspokojení věřitelů, jež zásadně stane se způsobem poměrným, vydala nařízením podrobnější předpisy, přihlížejíc při tom podle potřeby ke zvláštní hospodářské povaze jednotlivých druhů pohledávek.

§ 3. — V případech, kde úmluva ze dne 18. června 1924 (§ 1) vyhrazuje stranám stížnost k mezistátnímu rozhodčímu soudu, nemá místa stížnost podle § 4 zákona č. 207/1922 Sb. z. a n.

§ 4. — Zákon tento nabývá účinnosti současně s úmluvami v § 1 tohoto zákona zmíněnými; provedou jej ministři financí a sociální péče v dohodě s ministrem spravedlnosti.

(Vyhlášen v částce 92. Sb. z. a n. dne 31. října 1925.)

Zákon ze dne 15. října 1925, č. 221, o nemocenském pojištění veřejných zaměstnanců.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

I. O pojistné povinnosti, o přihláškách, odhláškách a oznámeních.

Kdo jest pojištěn.

§ 1. — ⁽¹⁾ Pro případ nemoci jsou pojištěni:

a) civilní zaměstnanci ve službě státu, státních podniků a veřejných fondů státem spravovaných, jakož i příslušníci četnictva,

b) učitelé obecných a občanských škol, na něž vztahuje se zákon rovnostní z 23. května 1919, č. 274 Sb. z. a n.,

c) zaměstnanci zemí, župních svazů, žup, okresů, obcí a fondů a ústavů jimi spravovaných,

d) osoby, kterým stát, země, župní svazy, župy, okresy, obce a fondy a ústavy jimi spravované vyplácejí normální odpočivné nebo zaopatřovací požitky,

pokud mají v republice Československé bydliště a nepodléhají nemocenskému pojištění podle zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n., nebo podle zákona ze dne 11. července 1922, č. 242 Sb. z. a n.,

e) pojištění jsou dále pro případ nemoci zaměstnanci korporací, kteří podle § 5, lit. a) zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n., byli ministerstvem sociální péče po dohodě s příslušným odborným ministerstvem prohlášeni za rovnocenné zaměstnancům státu a jiných nucených svazků územních.

⁽²⁾ Pojištění duchovních státem uznaných (recipovaných) náboženských společností, pokud vykonávají úkony veřejné správy duchovní, jakož i učitelů veřejných škol obecných a občanských, kteří nejsou pojeti pod ustanovení b), ať jsou v činné službě nebo požívají normálních požitků odpočivných nebo zaopatřovacích, bude upraveno vládním nařízením.

§ 2. — Nemocenské pojištění státních zaměstnanců republiky Československé, kteří jsou zaměstnáni ve službě mimo hranice republiky, bude upraveno vládním nařízením.

§ 3. — Nárok na dávky podle tohoto zákona počíná se nastoupením služby a zaniká zastavením výplaty služebních, odpočivných nebo zaopatřovacích požitků.

O přihláškách a odhláškách.

§ 4. — ⁽¹⁾ Zaměstnavatelé osob uvedených v § 1 písm. c), d), a v § 1, odst. 2. jsou povinni osoby ty přihlašovati a odhlášovati způsobem předepsaným ve stanovách.

⁽²⁾ Zaměstnavatelé, kteří nedostojí této povinnosti, jsou povinni nahraditi Léčebnému fondu náklad, který byl spojen s poskytováním pojistných dávek pojištěncům včas neohlášeným nebo neodhlášeným.

§ 5. — Stanovami může býti i pojištěncům uložena povinnost, aby ohlašovali předepsaným způsobem a na místě k tomu určeném poměry,